יראות

עלון לנוער שרוצה לחיות חסידות

מתורת הרב יצחק גינזבורג שליט"א

"יראה נורא – הביטוי מהבעש"ט אומר: "יחוד יראה נורא". קודם יש "יראה", ולפי היראה כך ישנה התגלות של "נורא". כאשר האדם ירא באמת – מתגלה אליו הוי' בעצמו – והתגלות זאת נקראת "נורא", וכאמור, היחוד בין האדם הירא לבין הוי' נקרא "יחוד יראה נורא".

(הרב יצחק, התשע"א)

דבר המערכת

"עשיה בהצלחה! ופרצת!"

(ברכת הרב להוצאת העלון)

חודש החגים שמח!
חודש כסליו זכה, ולמרות שהוא כבר עמוק בתוך החושך והכפור- הוא מאיר ומחמם בצורה אלוקית ומופלאה את העולם כולו. החל מחג החנוכה, הדייר הוותיק ביותר בחודש, עד י"ט כסליו, היום שבו אור החסידות פרץ את כל הגדרים. אל תשכחו, שלולי היום הזה לא היינו פה. בלי חסידות!?! זה החודש שבו האור של התורה, היהדות והחסידות ניצח את הטומאה. לחיים!

במדור **אמונה ובטחון** נדבר על מסירות נפש פעילה ומסירות נפש סבילה.
נמשיך לדבר על "סוד כוונת הרצפה" במדור **להפוך את החושך לאור**.
נלמד **פרק בעבודת ה'** - מה עושים אחרי שחטאנו ח"ו.
נתוועד **באהלי צדיקים** על מה שנמצא מחוץ לעולם.
וקצת על חודש כסלו - **ה' אור לי**.
ב**תיקון המדינה** נתעסק ברגישות, הארץ וההקשר שבינהם.
לקינוח **מנפלאות רבינו**- סיפור קצר על הרב.
תהנו :) אשרייכן!!

לזכות מו"ר הרב
יצחק פייוויש בן
ברינה מלכה שליט"א

לרפואה שלימה ולזכות
אלינור בת בתיה

יוצא לאור ע"י תלמידות
בתיכון יעלת חן

אמונה וביטחון

#5

כל הנושא של נצח והוד – בטחון פעיל לעומת בטחון סביל – מאד קשור לחנוכה, החג שלנו. נצחון החשמונאים הוא לאחר שלקחו יזמה, יצאו לקרב, שזה בטחון פעיל.

גדרו של יהודי שבעצם שלו, בטבע שלו, יש נכונות למסור את הנפש. גם במסירות נפש יש שני סוגים,

שהם גם כמו פעיל וסביל: יש למות על קידוש ה', לא להשתחוות לצלם – הוא מת, זו מסירות נפש, אבל סביל; יש מסירות נפש של חיל שיוצא לקרב, מוכן למות, אבל הוא לא מת בצורה סבילה אלא נלחם.

אחרי מסירות נפש פעילה, אחד מסר את הנפש, כמו חיל – כמו היום, כל יום יש חילים שהולכים למבצע במסירות נפש, מוכנים למות, ה' עשה נס והחיל לא מת אלא אדרבא, גם מנצח.

אם כן, מה קורה בשמונה ימים אחרי סיום מסירות הנפש הפעילה? מצד אחד האור של מסירות הנפש – מסירות נפש היא סוג של אור, אור עצום, אור עצמי – יורד. יום אחד אחרי שהוא מסר את הנפש בקרב הוא ב'היי' של מסירות נפש, ולאט-לאט הוא פוחת – זו דעת בית שמאי, שחוית מסירות

הנפש בפועל פוחתת והולכת. אבל החויה של בית הלל היא שתוך כדי שהחויה שהיתה פוחתת והולכת אני נזכר במה שהיה ויותר ויותר מרגיש את ה', שה' עשה, כמו נס המנורה. כל יום שאני רואה

שהמנורה ממשיכה לדלוק עוד יום אחד, ההתפעלות שלי היא הרבה יותר. חוית החסד של ה' המתגלה במציאות גוברת והולכת.

כל זה שייך למה שרוצים לקרוא כעת, שהמגמה הסופית היא לחבר את מסירות הנפש הפעילה,

התכלית של נצח, יחד עם ההכרה שהכל מה' – שאני לא עושה כלום. כמו אותו חייל, להגיע למצב שהוא לוחם עם כל הכח, ותוך כדי הוא יודע שאני "מסייע שאין בו ממש", הביטוי של חז"ל

– שאני לא עושה כלום אלא ה' עושה הכל. הציור הזה הוא הציור המשיחי, ככה ירד בית המקדש

באש מן השמים (תוך כדי שמשיח בונה מקדש), ככה יבוא משיח – עצמה של אור מסירות נפש יחד עם הכרה שה' עושה הכל. אז אין כל כך הבדל בין נצח להוד.

להפוך את החושך לאור

#5 סוד כוונת הריצפה והמתקה שבהכנעה

בפעם שעברה למדנו את "סוד כוונת הריצפה". האפשרות לפנות לה' דווקא מהמקום השפל והחסר שלי, שבו אני מבינה שה' הוא היחיד האמיתי - ואני רוצה לזכות לעבוד אותו באמת - אבל אני מוגבלת ואין לי שום יכולת עמידה בפני עצמי.

סוד כוונת הריצפה זה סוד חשוב מאוד שגילה לי אותו חכם צדיק אחד בפורים, כטוב ליבו ביין. כששוכבים על הריצפה (על הגב) זאת בעצם עמידה מול השמים (תבדקו את זה). הבנתם? כשאני מכיר עד הסוף במקום הנמוך שלי, אני יכול להיות כלי ריק - שיודע שאין בו כלום - לבקש מה' שיבוא, אני רוצה להתמלא בו בעצמו. "אני לית לי מגרמיה כלום" - אני, אין לי שום דבר משלי, מעצמי. ואז ה' יכול לבוא. ולהאיר. ואני יכולה להיות רגועה, כי הכי טוב להיות תלויים בה'. הוא הכי אוהב, הוא היחיד שמסוגל להכל... הוא המענה בשבילי - להכל.

ואז קורה דבר גדול - בעצם, שחררתי מהמתח, מהדימיון המלחיץ שיש לי שליטה. עכשיו, כשהבנתי שהכח שלי - אין בו כח, אז אפשר ללכת בכח האמיתי, הכח של ה', שהוא אינסוף.

וכשמתחברים ל"מנוע" הזה, שוב, החיבור הוא פשוט בהבנה שהכח שלי הוא כלום ואני מחוברת (ממילא, גם אם עוד לא גיליתי את זה) רק למקור האנרגיה האלוקי, אז שום דבר לא יכול לעצור אותי. הכח הזה הוא לא לפי הכלים של העוה"ז - אז הם לא מגבילים אותו. אין הרהורים של מה אפשרי ומה לא ואין התנגשויות.

לחשוב על עצמי - זה מחליש. כשסומכים על ה' מתוך הבנה שהוא היחיד, זה נותן כוחות אינסופיים, כי אני לא פועלת מכוחי - שהוא מוגבל ומצומצם, אני עם ה'!!!

קשה לוותר על השליטה המדומה, להודות בחוסר המחשות שלי ולהפנים את חוסר היציבות של העולם.

אבל אם אין אותי - יש יותר מקום לה', תגידו אתם - יש מתיקות יותר מההכנעה הזו?

נקודה למחשבה לקראת הפעם הבאה: כשמאמינים באמת שה' וכל מה שהוא נותן זה רק טוב והכי טוב, אז למה בעצם להתפלל על מה שחסר לי? למה לא לתת לו לנהל את הכל כמו שהוא רואה לנכון (שזה בטוח הכי נכון...) בלי להתערב? וחוץ מזה- אין לי איך לשנות את ההחלטות שלו הרי... הוא המחליט והקובע. איך אפשר לשכנע אותו במשהו? למה ה' רצה שנבוא ונבקש ממנו מה שחסר לנו- במקום שניתן לו לנהל הכל בעצמו, ברחמיו המרובים עלינו? תחשבו על זה, לאור כל מה שלמדנו וניפגש בפעם הבאה אי"ה. חודש כסליו שמח ומואר!

פרק בעבודת ה'

#5

מה נשמע?? חודש שעבר דיברנו קצת על איך לפעול בלי להרגיש את ה"אני". רציתי שהחודש נדבר על הרע שאנחנו עושים.. נושא קצת קשה.

הרב יצחק אומר שהדבר שהכי קשה לבנאדם זה להודות בטעות שהוא עשה, בנאדם מסוגל להפוך ת'עולם ולהתהפך בעצמו רק בשביל שלא יחשבו שהוא עשה את הטעות... לכן הרבה פעמים מורכב לדבר על הרע שעשינו. אבל בואו ננסה..

הרב מסביר שכשעושים רע ח"ו, לא להתפעל מעצם עשיית הרע, לא להיות נתונה בזה שחטאתי, ולהתעסק שעות בחטא. עד כמה שזה נראה הכי חסידי והכי צדיק להודות בחטא וכו וכו.. שלא תבינו לא נכון, לא שזה לא חשוב, אבל איך אומרים? 1% חרטה על העבר ו99% קבלה לעתיד.. אם סתם מתעסקים ברע זה נותן לרע עוד יותר חיות- קיום בעולם.

אז מה עושים? זה צריך להגיע ממקום של רחמים על הקב"ה. להבין שהגיוני שהנפש הבהמית שלי תחטא, זה הטבע שלה, אבל, תוך כדי להבין מה עשיתי לנפש האלוקית, לה'.

מבואר בתניא, שכשבנאדם עושה עבירה הוא מוריד את השכינה איתו למטה! אל תוך הקליפות! אל תוך כל הרוע שבעולם..! תחשבו על זה רגע.

זה כמו להכניס את פני המלך בתוך בית כסא מלא צואה! זה כ"כ נורא. אין דבר יותר גרוע מזה..

וזה מה שאנחנו עושים בעבירות שלנו, מכניסים את הנפש האלוקית למקום כ"כ טמא! מצערים את ה' כ"כ! ומזה נובע עד כמה אני רחוקה מה' יתברך. ועד כמה אני כלום לעומתו..

וההבנה של הריחוק הזה לא מכניס אותי לדיכאון, אלא בדיוק להיפך. אני מרגישה איך ה' מרחם עלי. עד כמה שאני חוטאת ועושה רע, זה לא פוגם ולו במעט מהאהבה של ה' כלפי. ה' תמיד מחכה שאני אחזור בתשובה.

מקווה שנגע גם לליבכן..

באהלי צדיקים

לפני הסתלקותו של האדמו"ר האמצעי הוא חלה מאד, והרופאים לא מצאו את סיבת המחלה.

הביאו רופא גדול, שאמר: "הוא חולה כי יש לו תשוקה לדבר שלא נמצא בעולם."

כשהרבי שמע את אבחון הרופא, הוא שאל אותו "אתה יכול לחשוב על דבר שלא נמצא במציאות?" הרופא השיב "כן" "אז כעת תחשוב על דבר כזה" "חשבתי" "על מה חשבת?" "חשבתי שהשולחן הזה מתחיל להסתובב סביב עצמו, אין דבר כזה!"

ענה הרבי: "הרי יש שולחן במציאות? יש. יש גלגל שמסתובב? יש. אז לקחת את הסיבוב של הגלגל ושמת על השולחן וזה מה שיצא. באמת זה הרכב חדש, אבל לא משהו שלא נמצא".

יש המון מה לדבר על האדמו"ר האמצעי, הרבי השני בחב"ד, שהולדתו ופטירתו הם בט' בכסלו.
יש עניין מאד חזק, שזאת הנקודה שבה אני הכי מרגישה מחוברת אליו והכי תפסה אותי: התפעלות.
כשהיו מסתכלים על רבי דב בער מתפלל, הוא לא זז ולא נע, כמו אבן דוממת.
כל החסידים הבינו מתפילתו, שהעניין הוא לעבוד את ה' בלי התפעלות והתלהבות.
כדי לשלול את המחשבה הזאת, הוא כתב חוברת, "קונטרס ההתפעלות".
הוא מסביר שם, שהתכלית היא דוקא להגיע להתפעלות של קדושה, אבל שהיא תהיה נקיה ומבוררת. שכל ההתפעלות תהיה לקדוש ברוך הוא, בלי שום יחצנות או התלהבות מעצמי, בלי שום רצון שיראו אותי או סטיה קלה מהמחשבה רק רק על ה' יתברך.
כאשר הוא היה אומר תהילים, לא ראו עליו שום דבר, אבל אחר כך הכיפה של השטריימעל שלו היתה רטובה מבחוץ מרוב זיעה!
היתה לו הרבה התפעלות, אבל כולה היתה פנימית. כלפי חוץ – לא היה אפשר לראות כלום.
שנזכה להידבק בו!

ה' אור לי

יש יומיום ידוע: "הצמח צדק סיפר: הבעל שם טוב מאד חיבב אור, ואמר: 'אור' בגימטריא 'רז', מי שיודע את הסוד שבכל דבר, מסוגל להאיר."
יש ענין בחסידות לגלות את הסוד, את הפנימיות שבכל דבר. כמו שאדמו"ר הזקן אומר על המאסר והגאולה של י"ט כסלו, שבאמת הגאולה הייתה לא רק על יציאתו הפרטית מהכלא, אלא על יציאת תורת החסידות מהמיצר והתפשטותה בכל העולם.
עם החסידות יש לנו כח לגלות את האור שבכל דבר, את הרובד היותר פנימי של העולם, את ההשגחה"פ שבכל בריאה. (תשפ"ה= תהא שנת השגחה פרטית)
חנוכה, שגם חל בכסלו, הוא חג האור. החנוכיות, הניסים, וההודיה עליהם, מוסיפים הרבה אור לעולם.
אחרי שמתעצמים עם האור שזכינו לו, יש לנו הזדמנות להאיר אותו גם לעולם כולו, להיות, "אור לגויים".
"כִּי־אָז אֶהְפֹּךְ אֶל־עַמִּים שָׂפָה בְרוּרָה לִקְרֹא כֻלָּם בְּשֵׁם יְהוָה"

תיקון המדינה

תשמעו.
כשאני אוהב מישהו אני רגיש אליו.
אני מפחד ודואג לקשר שלנו. שוב, גם פה המילה המדויקת זה רגישות.
רגישות למה נעים לו, מה נכון לו עכשיו וכו'.
בתקווה שזה מובן...
אז הרגישות הזאת נקראת יראה (יראה תתאה ליתר דיוק).
נגיד במקרה של יהודי וה',
כשיהודי ירא מה' הוא רגיש לנוכחות של ה', לתקשורת איתו.
לפעמים מעבר למצוות יש דברים שצריך הרגש (-במלעיל), מה מתאים.
לשים לב כזה.
הרגישות עושה אותי כלי.
זה שאני מרוקן את עצמי, ומרוכז באחר
ממלא אותי בכוח, עוצמה, תוקף – איך שתרצו – לפעול.
בוא ניקח את זה למצב בארץ?
מתוך האהבה והאכפתיות לעם ישראל נולדת הרגישות לצרכים שלו, שלנו.
בפשטות, הצורך שלנו זה ביטחון. שלום.
הכוח להשמיד לגמרי את כל האויבים שלנו,
בלי להתפעל מחוקי המוסר המעוותים של העולם,
נובע מהרגישות הזאת.
ומה עושים עם זה?
כל זאת ועוד, בחודש הבא

מנפלאות רבינו

עיכוב משעשע \ הרב יצחק שפירא

כאשר למדנו בישיבת 'עוד יוסף חי' היינו מגיעים לבה"ד 3 ומשם ממשיכים בשאטל לקבר יוסף. לפעמים היו עיכובים גדולים - שעה, שעתיים ואפילו ארבע שעות עד שיאשרו לנו להיכנס. מה עושים אז? הרב החל מיד לנגן, אחר כך גם דיבר. העיכוב שיבש לו לגמרי את התכניות, אבל היה ניכר שזה משעשע אותו.
ככה הקדוש ברוך הוא רוצה? אין שום בעיה! אין שום תכנית...

"שעושים שיעורים ברבים, שמלמדים תורה ברבים – עושים שיעור עם הרבה אנשים, ומי יודע אם מה שאומרים שם מאה אחוז נכון, אבל העיקר שיש פה הרבה אנשים. הם לומדים, לא תמיד מכוונים את ההלכה, אבל מנסים כמיטב יכולתם – והקב"ה אוהב אותם"

(מדברי הרב שליט"א, שיעור ח' ניסן תשפ"ד)

לתגובות, הערות, המשך התוועדויות, לתרומות להוצאת העלון, לעזרה בהפצות ולקבלת העלון בדוא"ל: noraot770@gmail.com, טל': 0555592382 \ 0552784171.

להצטרפות לקבלת שיעורי הרב גינזבורג בדוא"ל פנו אל: itiel@pnimi.org.il